

เพลงรัตติกาลในอินเดีย

อันตอณีโอ ตาบุคคี เขียน
นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อ่านฉันทลี

Notturmo indiano

Copyright © 1984, Antonio Tabucchi

Thai translation copyright © 2012, Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

เพลงรัตติกาลในอินเดีย

อันตอनीโอ ตาบูคชี **เขียน**

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ **แปล**

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพฯ

www.readingitaly.it E-mail: info@readingitaly.it

พิมพ์ครั้งที่ 3 : กุมภาพันธ์ 2563

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ **บรรณาธิการบริหาร**

ชฎารัตน์ วิลัยพล **บรรณาธิการจัดการ**

มีนภา โมไนยพงศ์ **ผู้ช่วยบรรณาธิการจัดการ**

อภิรดา มีเดช **ตรวจทาน**

ณขวัญ ศรีอรุโนทัย **รูปเล่ม**

กิตติพล สรคคานนท์ **ออกแบบปก**

พิมพ์ที่ : บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-93487-3-3

ราคา 299 บาท

เพลงรัตติกาลในอินเดีย

คนที่นอนหลับไม่เป็นสุขดูจะมีความผิดไม่มากก็น้อย
เขาทำอะไรอย่างนั้นหรือ ก็ทำให้มีกลางคืนอย่างไรเล่า

โมริส บลิ่งโซ

หมายเหตุผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะเป็นเรื่องของการนอนไม่หลับแล้ว ยังเป็นเรื่องของการเดินทางอีกด้วย การนอนไม่หลับเป็นของผู้เขียน ส่วนการเดินทางเป็นของผู้เดินทาง อย่างไรก็ตาม ด้วยว่าตัวข้าพเจ้าเองก็มีโอกาสเดินทางผ่านสถานที่ต่างๆ ที่ตัวละครในเรื่องนี้ผ่านไปเช่นกัน จึงเห็นว่าควรทำตรรกะนี้ชื่อสถานที่ดังกล่าวโดยสังเขป ข้าพเจ้าไม่แน่ใจนักว่า สิ่งที่หนุนความคิดนี้จะเป็นความฝันเฟื่องว่า รายชื่อตามแผนที่ ซึ่งมีพลังของสิ่งที่เป็นจริง อาจให้แสงสว่างแก่เพลงรัตติกาล ซึ่งมีการตามหาเงา หรือจะเป็นการคาดเดาอย่างไม่มีเหตุผลว่าสักวันผู้หลงใหลเส้นทางแปลกๆ อาจได้ใช้เป็นหนังสือนำเที่ยว

อ. ต.

ดรรชนีชื่อสถานที่ในหนังสือ

1. โรงแรมคาชูราโฮ (Khajuraho Hotel) ถนนชุกลาจี (Suklaji) ไม่มีเลขที่ บอมเบย์
2. โรงพยาบาลบริช แคนดี้ (Breach Candy Hospital) ถนนภูลาไบ เดไซ (Bhulabai Desai) บอมเบย์
3. โรงแรมทัชมาฮาลอินเตอร์คอนติเนนตัล ประตูสู่อินเดีย (Gateway of India) บอมเบย์
4. ห้องพัสดุโดยสารในสถานีรถไฟวิคตอเรีย สถานีรถไฟกลาง บอมเบย์ ค้างคืนโดยใช้ตั๋วรถไฟ หรือ *Indrail Pass*
5. โรงแรมทัชโคโรแมนเดล (Taj Coromandel) ถนนนุงัมบัคคัม (Nungambakkam) มัทราส (Madras)
6. สมาคมเทวญาณวิทยา (Theosophical Society) ถนนอัธยาร์ 12 อัธยาร์ (Adyar) มัทราส
7. ป้ายรถโดยสาร บนถนนสายมัทราส-มังกาลอร์ ประมาณ กม. ที่ 50 จากมังกาลอร์ (Mangalore) ไม่ทราบชื่อสถานที่

8. *Arcebisgado e Colégio de S. Boaventura* ถนน
กาลังกูต-ปณชี (*Calangute-Panaji*) กัวเก่า (*Velha
Goa*) กัว
9. *โรงแรมซัวร์ี (Zuari Hotel)* ถนนสวัตตันตระ
(*Swatantrya Path*) ไม่มีหมายเลข วาสโก ดา กามา
(*Vasco da Gama*) กัว
10. *หาดกาลังกูต* ประมาณ 20 กม. จากปณชี กัว
11. *โรงแรมแมนโดวี (Mandovi Hotel)* ถนนบันโดดการ์
28 (*Bandodkar Marg*) ปณชี กัว
12. *โรงแรมโอเบอร์อย (Oberoi Hotel)* หาดบ็อกมาโล
(*Bogmalo Beach*) กัว

ตอนที่หนึ่ง

1

คนขับแท็กซี่ไว้เคราแหลม สวมตาข่ายคลุมผม และมัดไว้ข้างหลังด้วยเชือกสีขาว ผมคิดว่าเขาน่าจะเป็น ซิกซ์ เพราะหนังสือนำเที่ยวของผมบรรยายลักษณะไว้ตามนี้ทุกประการ หนังสือนำเที่ยวของผมชื่อ *India, a Travel Survival Kit* ผมซื้อมาจากลอนดอน เพราะความสงสัยใคร่รู้มากกว่าด้วยเหตุผลอื่น เนื่องจากว่าหนังสือให้ข้อมูลแสนพิลึกพิลั่นเกี่ยวกับอินเดีย ซึ่งเห็นที่แรกก็คิดว่าเกินจำเป็น ต่อมาภายหลังถึงรู้ว่ามิประโยชน์

เขาขับรถเร็วไปสำหรับผม และยังบีบแตรกระหน่ำอีกด้วย ผมรู้สึกว่าเขาจงใจเจียวกคนที่เดินอยู่บนถนน พร้อมกับยิ้มเป็นปริศนา ซึ่งผมไม่ชอบ มือขวาของเขาสวมถุงมือสีดำ

เรื่องนี้ผมก็ไม่ชอบอีกเหมือนกัน ครั้นรถแล่นเข้าสู่ถนนมารีนไทรพี ดูเหมือนเขาจะใจเย็นลง ขับเข้าไปต่อแถวรถติดทางฝั่งทะเลด้วยอาการสงบ เขาใช้มือข้างที่สวมถุงมือชี้ให้ผมดูหมุดต้นปาล์มบนชายฝั่งและอ่าวเว้าโค้ง “นั่นคือโตรเบย์ครับ” เขาบอก “และข้างหน้าเราก็มีกะซัง แต่ผมมองไม่เห็น ผมมั่นใจว่าคุณจะต้องอยากไปชมแน่ๆ มีเรือออกจากประตูสู่อินเดียทุกชั่วโมงครับ”

ผมถามเขาว่าทำไมถึงขับผ่านมารีนไทรพี ผมไม่รู้จักเมืองบอมเบย์ แต่ก็พยายามดูเส้นทางที่เขาขับบนแผนที่ซึ่งผมกางไว้บนตัก จุดสังเกตของผมคือมาลาบาร์ฮิลล์และคอร์อันเป็นตลาดโจร โรงแรมที่ผมจะไปตั้งอยู่ระหว่างสองจุดนี้ซึ่งไม่จำเป็นต้องผ่านมารีนไทรพี เรากำลังไปทางทิศตรงข้าม

“โรงแรมที่คุณบอกอยู่ในย่านเสื่อมโทรมครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ “มีสินค้าด้วยคุณภาพ นักท่องเที่ยวที่มาบอมเบย์เป็นครั้งแรกมักหลงเข้าไปในที่ที่ไม่ค่อยน่าไป ผมจะพาคุณไปโรงแรมที่เหมาะสมกับสุขภาพบุรุษอย่างคุณครับ” เขาถุยนํ้าลายออกไปนอกหน้าต่างแล้วหิ้วตาให้ผม “และก็มีสินค้าคุณภาพชั้นหนึ่ง” เขานับหน้ายิ้มอย่างมีเลศนัย ซึ่งผมยังไม่ชอบ

“จอดตรงนี่” ผมบอก “เดี๋ยวนี้”

เขาหันมามองผมด้วยสีหน้าฟินอปพิเทา “แต่ตรงนี่จอด
ไม่ได้นะครับ” เขาตอบ “รถเยอะ”

“ยังไงผมก็จะลง” ผมพูดพลางเปิดประตูรถแล้วจับ
ไว้แน่น

เขาเบรกรถกะทันหัน แล้วพูดอะไรออกมายาวเหยียด
เป็นภาษาหนึ่ง ซึ่งคงต้องเป็นภาษามราฐี ท่าทางเขาโกรธจัด
ผมคิดว่าถ้อยคำที่เขาพ่นล่อดิโรฟันออกมานั้นคงไม่ใช่ถ้อยคำ
แสนสุภาพ แต่ผมไม่สนใจ ผมมีกระเป๋าเดินทางใบเล็กติดตัว
มาใบเดียว ซึ่งผมวางไว้ข้างตัว จึงไม่จำเป็นต้องให้เขาลงจาก
รถมาชนกระเป๋าให้ด้วยซ้ำ ผมวางแบกก็หนึ่งร้อยรูปีทิ้งไว้ให้
เขาหนึ่งใบ แล้วก้าวลงบนบาทวิถีกว้างใหญ่ของมารินไตร์ฟิ
บนชายหาดมิงานเทศกาลทางศาสนา หรือไม่ก็คงเป็น
ตลาดนัด ผู้คนจำนวนมากออกันอยู่เบื้องหน้าอะไรสักอย่าง
ซึ่งผมดูไม่ออก ตามถนนเลียบชายฝั่งมีคนเร็วร้อนนอนอยู่
บนกำแพงเตี้ย มีเด็กขายของเบ็ดเตล็ดและขอทาน และมี
รถสามล้อเครื่องจอดเรียงเป็นแถวอยู่ด้วย ผมกระโดดขึ้นไป
อยู่ในซอกที่นั่นสี่เหลี่ยมที่ยึดติดกับมอเตอร์ไซค์เล็กแล้ว
ร้องบอกชื่อถนนของโรงแรมแก่คนขับร่างเตี้ย เขาเหยียบ

คันสตาร์ทแล้วบึ่งรถแทรกเข้าไปในการจราจร

ย่านคอกสัตว์ เลวร้ายกว่าที่ผมคิด ผมรู้จักย่านนั้นผ่านรูปถ่ายของช่างภาพชื่อดังคนหนึ่ง เคยคิดว่าตัวเองได้เตรียมตัวเตรียมใจมาพร้อมแล้วที่จะสัมผัสกับความทุกข์ยากแค้นแค้นของมนุษย์ แต่รูปถ่ายตีกรอบสิ่งที่มองเห็นไว้ในสี่เหลี่ยมผืนผ้า เมื่อปราศจากกรอบ สิ่งที่มองเห็นจะต่างไปเสมอ นอกจากนั้นยังมีกลิ่นแรงมากด้วย และไม่ใช้กลิ่นเดียว แต่มากมายหลายกลิ่น

เราไปถึงย่านนั้นเมื่อตะวันยอแสง ทັນได้เล่นผ่านถนนสายหนึ่งก่อนจะมีตลงอย่างฉับพลันทันใด ดังที่เกิดขึ้นในประเทศเขตร้อน สิ่งก่อสร้างส่วนใหญ่ของ *ย่านคอกสัตว์* ทำด้วยไม้และเสื่อ โสเภณีอยู่ในกระท่อมที่ฝากระดานทาบกันไม่สนิท เห็นหัวไหล่ออกมาจากช่อง กระท่อมบางหลังใหญ่กว่าป้อมยามชนิดเดียว นอกจากนั้นก็ม็ฟิงและเต็นท์เศษผ้า ซึ่งอาจเป็นร้านขายของหรือกิจการค้าอื่นๆ มีตะเกียงน้ำมันให้แสงสว่าง ด้านหน้ามีคนยืนอยู่เป็นกลุ่ม อย่างไรก็ตามโรงแรม *คาซุราโห* มีป้ายเรืองแสงเล็กๆ และทางเข้าก็อยู่เกือบติดหัวมุมของถนนสายหนึ่งที่มีอาคารอิฐปูน ส่วนโถงรับรองหากอย่างนี้เรียกว่าโถงรับรองได้ มีเพียงบรรรยากาศที่สื่อ

เค้าไปในทางนั้น แต่ไม่ประเจิดประเจ้อ โถงมีขนาดเล็กและมีดสลัว เคน์เตอร์สูงเหมือนในพับของอังกฤษ โคมไฟสีแดงตั้งอยู่ริมเคน์เตอร์ด้านละสองดวง มีหญิงชราคนหนึ่งอยู่หลังเคน์เตอร์ นางสาวสำหรับสะดุดตา เล็บทาสีน้ำเงิน ดูจากรูปร่างลักษณะแล้วนางน่าจะเป็นคนยุโรป แม้วาบนหน้าผากจะแต้มจุดเหมือนที่ผู้หญิงอินเดียแต้มกันมากมายแบบผมหยิบหนังสือเดินทางให้นางดู และบอกว่าได้ส่งโทรเลขมาจองห้องแล้ว นางพยักหน้าก่อนบรรจงจดชื่อที่อยู่ของผม จากนั้นก็หมุนแผ่นกระดาษมาให้ผมเซ็นชื่อ

“มีห้องน้ำในตัวหรือไม่มีคะ” นางถามผม แล้วบอกราคาค่าห้อง

ผมเลือกห้องที่มีห้องน้ำในตัว ผมรู้สึกว่านางพูดสำเนียงอเมริกันเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ซักไซ้อะไร

นางบอกหมายเลขห้องแล้วยื่นกุญแจให้ผม พวงกุญแจทำด้วยเซลลูลอยด์ใส ภายในมีรูปลocketที่เข้ากับกับโรงแรม “คุณจะได้รับประทานอาหารค่ำไหมคะ” นางถามพลางมองผมด้วยสีหน้าไม่ไว้ใจ ผมรู้ว่าสถานที่แห่งนั้นไม่มีคนตะวันตกไปพัก เป็นธรรมดาที่นางจะต้องนึกสงสัยว่า ผมไปทำอะไรที่นั่นกับกระเป๋าดินทางหนึ่งใบ หลังจากส่งโทรเลขมาจอง

ห้องจากสนามบิน

ผมตอบรับ เรื่องกินอาหารในโรงแรมไม่ได้ดึงดูดใจผมเป็นพิเศษอะไร แต่ผมหิวมาก และรู้สึกว่าจะไม่เหมาะหากจะออกไปตระเวนย่านนั้นในโมงยามนี้

“ห้องอาหารปิดสองทุ่มค่ะ” นางบอก “หลังสองทุ่มเราเสิร์ฟในห้องพักเท่านั้น”

ผมบอกว่าอยากกินอาหารข้างล่างมากกว่า นางเดินนำผมไปยังม่านที่อยู่อีกฟากหนึ่งของห้องโถง ผมเข้าไปในห้องขนาดย่อม เพดานโค้ง ผืนทาสีเข้ม มีโต๊ะตัวเตี้ยๆ ตั้งอยู่ ซึ่งว่างเกือบทุกตัว แสงไฟในนั้นสลัวมาก เมฆบอกว่ามีอาหารสารพัดชนิด แต่ครั้งถามบริการผมก็ได้รู้ว่า ทุกอย่างหมดเกลี้ยงค้ำวันนั้นพอดี เหลือแต่หมายเลขลิบหัว ผมรีบกินอาหารซึ่งประกอบด้วยข้าวกับปลา ต้มเบียร์อุ่น แล้วกลับไปในโถงรับรอง หญิงชรายังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้น ทำทางนางกำลังตั้งอกตั้งใจจัดวางก้อนหินหลากสีบนกระจากแผ่นหนึ่ง บนโซฟาตัวเล็กที่มุมหนึ่งของห้องซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับประตูทางเข้า มีชายหนุ่มผิวเข้มมากสองคนนั่งอยู่ ทั้งคู่แต่งกายตามแบบตะวันตก สวมกางเกงขาบาน ดูเหมือนพวกเขาจะไม่สังเกตเห็นผม แต่ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกอึดอัด

ขึ้นมาเล็กน้อยทันที ผมหยุดยืนหน้าเคาน์เตอร์ รอให้นางเป็นฝ่ายพูดก่อน แล้วนางก็พูดจริงๆ นางบอกตัวเลขด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ผมจับความไม่ค่อยได้ จึงขอให้นางกล่าวซ้ำ มันคือตารางราคานั้นเอง ผมฟังออกเพียงราคาแรก และราคาสุดท้าย คือสิบสามถึงสิบห้าปีราคาสามร้อยรูปี ห้าสิบปีขึ้นไปราคาห้าร้อยรูปี

“ผู้หญิงอยู่ในห้องบนชั้นสองค่ะ” นางพูดปิดท้าย

ผมล้วงจดหมายออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วให้นางดูชื่อที่ท้ายจดหมาย ความจริงแล้วผมจำชื่อนั้นได้ แต่อยากให้นางเห็นเป็นตัวหนังสือ เพื่อไม่ให้เกิดการเข้าใจผิด “วิมาลา สาร์” ผมบอก “ผมต้องการหญิงสาวคนที่ชื่อ วิมาลา สาร์”

นางแวมมองชายหนุ่มสองคนบนโซฟา “วิมาลา สาร์ ไม่ได้ทำงานที่นี่แล้วค่ะ” นางบอก “ออกไปแล้ว”

“ไปอยู่ที่ไหน” ผมถาม

“ดิฉันไม่ทราบ” นางตอบ “แต่เรามีสาว ๆ ที่สวยกว่าเธอ นะคะ”

สถานการณ์ดูท่าจะไม่ดี เหมือนผมจะเห็นทางหางตาว่าสองหนุ่มนั้นขยับตัว แต่ผมอาจรู้สึกไปเองก็ได้

“คุณช่วยตามเธอให้ผมที” ผมรีบบอก “ผมจะรออยู่ใน

ห้อง” โชคดีที่ผมมีแบงก์ยี่สิบดอลลาร์สองใบอยู่ในกระเป๋า ผมวางเงินไว้กับก้อนหินสี่เหล่านั่น แล้วหยิบกระเป๋าเดินทาง ขณะขึ้นบันได ความกลัวเกิดคลุ้มคลั่งผมขึ้นมา “สถานทูตรู้ว่าผมอยู่ที่นี้” ผมพูดออกไปเสียงดัง

ห้องดูสะอาด ทาสีเขียวอ่อน ติดภาพพิมพ์บนผนัง เหมือนจะเป็นภาพประติมากรรมกามสูตรของเมืองคาซุราโฮ แต่ผมขี้เกียจดูให้แน่ใจ เพียงต่ำมาก ข้างเตียงมีเก้าอี้นุ่มขนาดๆ ตัวหนึ่ง กับหมอนหลากสีวางซ้อนกันเป็นกอง บนโต๊ะหัวเตียงมีอุปกรณ์ต่างๆ ที่รูปทรงไม่อาจให้ความหมายเป็นอย่างอื่นได้ ผมถอดเสื้อผ้าแล้วหยิบกางเกงในซักแล้ว ห้อยน้ำเป็นห้องเล็กกระจิริดทาสี บนประตูติดโปสเตอร์เป็นภาพผู้หญิงผมบลอนด์นั่งคร่อมขวดโคคา-โคลา โปสเตอร์สีเหลืองซีด และมีรอยเปื้อนของแมลง ผู้หญิงในภาพได้ผมทรงเดียวกับมาริลีน มอนโรในยุคห้าศูนย์ เรื่องนี้ยังทำให้ดูไม่เข้ากัน ที่อาบน้ำฝักบัวไม่มีฝักบัว มีแต่ท่อยื่นออกมาจากผนัง ให้น้ำพุ่งเป็นสายระดับศีรษะ แต่ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกว่าการอาบน้ำเป็นสิ่งน่าสรวลที่สุดในโลก ก็ผมนั่งเครื่องบินมาแปดชั่วโมง อยู่ในสนามบินสามชั่วโมง แล้วก็ต้องเดินทาง

ข้ามเมืองบอมเบย์มาอีก

ไม่รู้ว่าจะผมหลับไปนานแค่ไหน อาจจะสองชั่วโมงหรือมากกว่านั้น เมื่อตื่นขึ้นเพราะเสียงเคาะประตู ผมเดินไปเปิดโดยไม่รู้ตัว ตอนแรกไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่ที่ไหน หญิงสาวเดินเข้ามาเกิดเสียงผ้าเสียดสีกัน เธอตัวเล็ก สวม紗หรีงดงาม เหงื่อเธอออก เครื่องสำอางละลายไหลที่หางตา เธอพูดว่า “สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อวิมาลา สาร์” เธอยื่นกัมหน้าอยู่กลางห้อง แขนแนบลำตัว รวากับว่าผมจะต้องดูตัวเธอ

“ผมเป็นเพื่อนของซาเวียร์” ผมบอก

เธอเงยหน้าขึ้น ผมเห็นความประหลาดใจมากล้นบนใบหน้าเธอ ผมวางจดหมายที่เธอเขียนถึงผมเตรียมไว้บนโต๊ะหัวเตียง เธอมองจดหมายแล้วร้องไห้

“ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี้” ผมถาม “เขามาทำอะไรที่นี้แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน”

เธอเริ่มสะอื้นเบาๆ ผมจึงรู้ว่าถามมากเกินไป

“คุณทำให้สบายก่อนนะ” ผมบอก

“พอเขารู้ว่าดิฉันเขียนจดหมายถึงคุณ เขาโกรธมาก”

เธอบอกว่า

“แล้วทำไมคุณถึงเขียนจดหมายมาหาผม”

“เพราะดิฉันเจอที่อยู่ของคุณในสมุดบันทึกของ ซาเวียร์” เธอตอบ “ดิฉันรู้ว่าเมื่อก่อนคุณสองคนเป็น เพื่อนสนิทกัน”

“ทำไมเขาถึงโกรธ”

เธอเอามือปิดปากเหมือนจะกลืนร้องไห้ “พักหลัง เขาร้ายค่ะ” เธอบอก “เขาป่วย”

“แล้วเขาทำอะไร”

“ทำธุรกิจ” เธอตอบ “ดิฉันก็ 모르เหมือนกัน เขาไม่เล่าอะไรให้ดิฉันฟังเลย เขาไม่ใช่คนใจดีเหมือนก่อนแล้ว”

“ธุรกิจประเภทไหน”

“ดิฉันไม่รู้” เธอย้ำคำเดิม “เขาไม่เล่าอะไรให้ดิฉัน ฟังเลย บางครั้งก็ไม่พูดไม่จาเป็นวันๆ แล้วจู่ๆ ก็หงุดหงิด ขึ้นมาเรื่อยๆ และโกรธพลุ่งพล่าน”

“เขามาถึงที่นี่เมื่อไร”

“เมื่อปีที่แล้วค่ะ” เธอตอบ “มาจากรัฐกัว เขาทำธุรกิจ กับพวกนั้น ต่อมาเขาล้มป่วย”

“พวกนั้นคือพวกไหน”

“พวกชาวกัวค่ะ” เธอว่า “ชาวกัว ดิฉันไม่รู้เรื่องอะไร หรอกค่ะ” เธอนั่งลงบนโซฟาข้างเตียง หยุดร้องไห้แล้ว

ท่าทางสงบลง “คุณตี๋มอะไรสิคะ” เธอบอก “ในตุนั้นมีเหล่า
ลิเคียววี ขวดละห้าสิบบรูปี”

ผมเดินไปที่ตู้ใบนั้น แล้วหยิบขวดน้ำสีส้มขวดเล็กๆ
ขวดหนึ่งออกมา มันคือเหล้าลิเคียววีรสส้ม “แล้วพวก
ชาวแก้วเหล่านั้นเป็นใครกัน” ผมคาดคั้น “พอจะจำชื่อหรือ
อะไรสักอย่างได้บ้างไหม”

เธอส่ายหน้า แล้วเริ่มร้องไห้อีก “พวกชาวแก้ว” เธอว่า
“ชาวแก้ว ตีฉันไม่รู้ เขาป่วย” เธอย้ำคำเดิม

เธอเงยบ่าไปครู่หนึ่ง แล้วถอนหายใจยาว “บางครั้ง
เขาดูไม่แยแสอะไรเลย” เธอบอก “รวมทั้งตีฉันด้วย สิ่งเดียว
ที่เขาพอจะสนใจอยู่บ้างก็เป็นจดหมายจากเมืองมัทราส
แต่อีกวันก็กลับไปเป็นเหมือนเดิมอีก”

“จดหมายอะไรหรือ”

“จดหมายจากเมืองมัทราสค่ะ” เธอตอบอย่างใสชื่อ
ราวกับว่านั่นเป็นข้อมูลที่เพียงพอแล้ว

“แล้วเป็นจดหมายจากใคร” ผมคาดคั้นอีก “ใครเขียน
ถึงเขา”

“ตีฉันไม่รู้” เธอตอบ “เป็นสมาคมอะไรสักอย่าง ตีฉัน
จำไม่ได้ เขาไม่เคยให้ตีฉันอ่านเลย”

“แล้วเขาตอบจดหมายหรือเปล่า” ผมถามอีก

วิมาลาหนึ่งคิด “ตอบค่ะ คิดว่าตอบ เขาเขียนจดหมาย ครึ่งละนานหลายชั่วโมง”

“ได้โปรดเกิดครับคุณ” ผมพูด “พยายามนึกหน่อยว่า สมาคมที่วานั้นเป็นสมาคมอะไร”

“ดิฉันไม่รู้” เธอตอบ “คิดว่าคงเป็นสมาคมทางวิชาการ ดิฉันไม่รู้ค่ะคุณ” เธอเจียบไปอีกครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า “เขาเป็นคนดี มีความตั้งใจดี แต่ธรรมชาติของเขามีชะตากรรมที่น่าเศร้า”

เธอวางมือไขว้กันไว้ เล็บเธอยาวและสวย ต่อมาเธอ มองผมด้วยสีหน้าโล่งใจ เหมือนนึกอะไรออก “สมาคมเทว- ญาณวิทยาค่ะ” เธอพูด แล้วยิ้มเป็นครั้งแรก

“คุณครับ” ผมพูด “คุณค่อยๆ เล่ามาทั้งหมด ทั้งหมด ที่คุณจำได้ ทั้งหมดที่คุณบอกผมได้”

ผมรินเครื่องดื่มให้เธออีกแก้ว เธอดื่มแล้วเริ่มเล่า เป็น เรื่องราวยืดยาว เยิ่นเย้อ และเต็มไปด้วยรายละเอียด เธอเล่า เรื่องของพวกเขาให้ผมฟัง เอ่ยถึงถนนหนทางในบอมเบย์ การไปเที่ยวเมืองพะสิมและเอลเฟินต้าในช่วงวันหยุด และ ยามบ่ายในวิกตอเรีย การ์เด้น ซึ่งพวกเขาอนนเล่นกันบน

สนามหญ้า พุดถึงตอนไปเล่นน้ำที่หาดโซฟพัตตี ดากฝนแรก
 ของฤดูฝน ผมได้รู้ว่าซาเวียร์หัดหัวเราะอย่างไร และหัวเราะ
 ด้วยเรื่องอะไร รู้ว่าเขาชอบอาทิตย์อัสดงเหนือทะเลอาหรับ
 มากแค่ไหน ยามเมื่อทั้งสองไปเดินเล่นริมฝั่งตอนตะวันยอแสง
 เป็นเรื่องราวที่เธอได้ชำระความอัปลักษณ์ร้ายแค้นออกไป
 อย่างหมดจด เป็นเรื่องราวของความรัก

“ซาเวียร์เขียนอะไรไว้เยอะมากค่ะ” เธอบอก “แต่
 แล้ววันหนึ่งก็เผาทิ้งหมด ตอนนั้นเขาอยู่ที่นี้ ในโรงแรมนี้
 เขาคว่าอ่างทองแดง แล้วเผาจดหมายทั้งหมดในนั้น”

“เพราะอะไรหรือ” ผมถาม

“เขาป่วยค่ะ” เธอตอบ “ธรรมชาติของเขามีชะตากรรม
 ที่น่าเศร้า”

ตอนที่วิมาลาจากไป คำคืนคงสิ้นสุดแล้ว ผมไม่ได้ดู
 นาฬิกา ผมรูดม่านหน้าต่างปิด แล้วล้มตัวลงนอน ก่อนหลับ
 ได้ยินเสียงร้องดังแว่วมา อาจเป็นเสียงสวดมนต์ หรือเสียง
 เรียกวันใหม่ซึ่งกำลังเริ่มขึ้น